

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 24 marca 2022 r.

Pozycja 62

POSTANOWIENIE

z dnia 24 listopada 2021 r.

Sygn. akt Ts 128/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej H.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych „w ten sposób, że warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 10 maja 2021 r. (data nadania) H.W. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Pismem z 22 czerwca 2012 r. skarżąca wystąpiła o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie hali magazynowo-biurowej na działce nr [...], położonej w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 21 sierpnia 2012 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) odmówił ustalenia warunków zabudowy. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO), rozpatrując odwołanie skarżącej, uchyliło decyzją z 28 września 2012 r. rozstrzygnięcie Wójta i przekazało sprawę do ponownego rozpoznania. Organ pierwszej instancji, w wyniku ponownego rozpoznania sprawy, decyzją z 21 maja 2013 r. (znak: [...]) odmówił ustalenia warunków zabudowy dla wnioskowanej inwestycji, natomiast SKO utrzymało ją w mocy decyzją z 25 października 2013 r.

Skarżąca wystąpiła 16 listopada 2018 r. z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U.

z 2020 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.), dotyczącym ustalenia warunków zabudowy zakończonym decyzją Wójta z 21 maja 2013 r., które SKO uznało postanowieniem z 29 listopada 2018 r. za nieuzasadnione.

W związku z brakiem uwzględnienia ponaglenia, skarżąca pismem z 6 czerwca 2019 r. wystąpiła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA) ze skargą na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej decyzją tego organu z 21 maja 2013 r. Domagała się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. WSA postanowieniem z 27 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]) zawiesił postępowanie sądowoadministracyjne z uwagi na przedstawienie przez NSA w sprawie o sygn. akt [...] zagadnienia budzącego poważne wątpliwości a mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia analizowanej sprawy. Postanowieniem z 15 września 2020 r. (sygn. akt [...]) WSA podjął zawieszone postępowanie i jednocześnie odrzucił skargę.

Od powyższego rozstrzygnięcia skarżąca wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), który postanowieniem z 16 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]) ją oddalił oraz odmówił zawieszenia postępowania do czasu rozpatrzenia przez Trybunał Konstytucyjny skargi konstytucyjnej wniesionej na postanowienie składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18). W uzasadnieniu NSA odwołał się do powyższego postanowienia, w którym przyjęto, że wniesienie ponaglenia jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania dopuszczalne jest jedynie w sprawie zawisłej. Dokonanie tej czynności po zakończeniu postępowania byłoby nie tylko niecelowe, lecz również sprzeczne z istotą tej regulacji, ponieważ nie mogłoby doprowadzić do zobowiązania organu do załatwienia sprawy, a tym samym uzdrowienia zaistniałego stanu braku działania administracji publicznej. Odwołał się również do uchwały składu siedmiu sędziów NSA z 22 czerwca 2020 r. (sygn. akt II OPS 5/19), w której orzeczono, że wniesienie skargi na bezczynność po zakończeniu przez organ prowadzonego postępowania oraz wydaniu decyzji ostatecznej stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu skargi przez sąd administracyjny.

Postanowienie NSA z 16 grudnia 2020 r., doręczone pełnomocnikowi skarżącej 13 stycznia 2021 r., wskazane zostało jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

2. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 18 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 30 czerwca 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wezwał skarżącą do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem orzeczeń potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami): a) postanowienia WSA z 15 września 2020 r. (sygn. akt [...]), b) postanowienia SKO z 29 listopada 2018 r. Do chwili wydania niniejszego postanowienia nie usunięto powyższych braków formalnych.

3. Skarżąca twierdzi, że zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b p.p.s.a., rozumiany w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniosła skargę do Trybunału, narusza prawo do sądu. Ogranicza on bowiem, jej zdaniem, możliwość uzyskania przedsądu niezbędnego do wystąpienia z powództwem na podstawie art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu już w początkowej fazie postępowania spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona określone przez prawo wymagania oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Jako ostateczne rozstrzygnięcie skarżąca wskazała postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]), które, jak wyjaśniła, zostało jej doręczone 13 stycznia 2021 r. Od tego dnia rozpoczął się więc bieg trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Termin ten upłynął skarżącej 13 kwietnia 2021 r. Skarga konstytucyjna została natomiast nadana 10 maja 2021 r., a zatem z przekroczeniem terminu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK. Okoliczność ta – w myśl art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK – stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.